

ЕКСПЕРИМЕНТЪТ ФИЛАДЕЛФИЯ – ИСТИНСКИТЕ РЕЗУЛТАТИ

(интервюиращи: Лийдинг Едж Нюз /ЛЕ/)

ЛЕ: Разкажете ни историята на Експеримента Филадельфия. Вие и брат ви Дънкан сте били морски офицери на борда на кораба Елдридж, участвал в експеримент, целящ постигане на невидимост. Какво точно стана?

БИЕЛЕК: Имаше 2 теста, първият на 22 юли, 1943г. Апаратното оборудване работеше много добре и флотът постигна невидимост от радар, поглед и камера. Големият проблем беше, че персонала, който се намираще на кораба, се повлия много зле от огромната мощност на електромагнитната радиация. Бяха напълно дезориентирани. Нервната им система функционираше неправилно и се разболяха много зле.

ЛЕ: Как един предмет се прави невидим?

БИЕЛЕК: Чрез изместване във времето. Предотвратяваш отразяването на светлина, или на радарна енергия от него. Ако няма отразена светлина, или радарна енергия, няма да го видиш. Работеха с концепцията да мани-пулират времето, за да направят обекта невидим.

ЛЕ: Какво стана с вас и Дънкан?

БИЕЛЕК: По време на експеримента бяхме в контролната стая. Радиация-та не оказа влияние на онези от нас, които бяхме под палубата, защото бяхме екранирани от стоманата.

ЛЕ: Въпреки проблема с персонала, флотът назначи датата за втория тест за след по-малко от месец, така ли?

БИЕЛЕК: Да. Казаха: “Добре. Срокът е до 12 август. Направете каквото трябва, за да бъде завършен експеримента. Тестовите трябва да бъдат приключени към тази дата, или го забравете.” Беше краен и окончателен срок. Не искаха оптическа невидимост. Само радарна.

ЛЕ: По какво вторият тест се различаваше от първия?

БИЕЛЕК: Беше много успешен с това, че постигнахме радарна невидимост след 70 секунди. Неизвестно за онези от нас, които бяхме в стаята за управление, корабът станал невидим и изчезнал от пристанището /Фи-ладелфия/. Останала хубава голяма дупка там,

където корабът бил във водата. При това не забравяйте, че за втория тест не искаха оптическа невидимост, а само радарна.

ЛЕ: Без да се опитват да я получат, тя все пак стана, така ли?

БИЕЛЕК: Те искаха само невидимост от радар. Корабът става като мъгла и изчезва. Даже водната линия изчезва.

ЛЕ: Къде отива кораба?

БИЕЛЕК: В хиперпространството.

ЛЕ: Какво означава това?

БИЕЛЕК: Математически обяснено, това е област, която се намира извън нашата нормална триизмерна реалност. Всъщност, тя е извън реалността на 6-то измерение. Съществуват три физически измерения, както ги виждаме ние, и три времеви измерения. И така, корабът беше извън нашата област, включително времевата. Хиперпространството е хубав математически термин, който означава, че е никъде, от гледна точка на нашата реалност. Никой не може точно да посочи къде е.

ЛЕ: Добре. Корабът е в хиперпространството. Какво стана след това?

БИЕЛЕК: След около 30 секунди, оборудването полудя. Аз и брат ми наблюдавахме в стаята за управление странни ефекти.

ЛЕ: Какви точно?

БИЕЛЕК: Електронните лампи започнаха да примигват. Като на вълни, което беше много необичайно. След това започнаха високоволтови дъги, например много светещи болтове въпреки, че в стаята нямаше високоволтово оборудване, което да предизвика подобни ефекти. Опитвахме се да се свържем с някого по радиото, но чувахме само пукане. Бяхме сами в ефи-ра, затова решихме да изключим оборудването. Отидохме до шалтерите, но те бяха замръзнали. Тогава решихме да излезем навън и да се качим на палубата.

ЛЕ: Какво видяхте на палубата?

БИЕЛЕК: Зеленикава мъгла. Моряци, които се движеха наоколо. Цареше голямо объркване.

ЛЕ: Какво ставаше с другите моряци?

БИЕЛЕК: Тичаха в кръгове, сякаш бяха напълно дезориентирани. Не знаеха къде са и какво да правят... държаха се почти като луди, но не напълно. Очевидно бяха силно обезпокоени, или невротизирани. Дънкан и аз видяхме това и решихме да скочим от борда и да доплуваме до брега.

ЛЕ: Защо не останахте на поста си?

БИЕЛЕК: Защото не можехме да спрем оборудването. Качихме се на палубата, видяхме какво става и скочихме от борда. Само че така и не достигнахме до водата.

ЛЕ: По това време в хиперпространството ли плувахте?

БИЕЛЕК: Плувахме някъде. Имаш чувството, че падаш през тунел. Не знаехме къде сме и какво става. Като че ли пътувахме така около две минути (преценката ми е напълно субективна) и свършихме в една военна база застанали на крака с метална ограда зад гърба.

ЛЕ: Как се казваше базата?

БИЕЛЕК: Базата Монтоук в Лонг Айленд, Ню Йорк, но тогава не знаехме това. Веднага един хеликоптер ни освети. Тогава още не знаехме какво е хеликоптер – през 1943 година те бяха още на етап изпитания. Военната полиция дотича, хвана ни и ни вкара в сградата. Слязохме с един асансьор няколко етажа надолу под земята. Възрастен цивилен пристъпи към нас и каза “Господа, очаквах ви. Аз съм Доктор Фон Нюман.” Не му повярвахме. Казахме му, че това е невъзможно, защото Фон Нюман е много по-млад и ние сме се разделили с него преди около час. Той каза “О, да. Наистина съм аз. За съжаление, вече не сте в 1943. Тук е 1983. Аз съм с 40 години по-стар. Добре дошли в Монтоук. Това е проектът Финикс.” Все още не му вярвахме.

ЛЕ: Какво си мислехте?

БИЕЛЕК: Че човекът не е с всичкия си.

ЛЕ: Мислили ли сте някога, че някой може да ви е взел от кораба, да ви е промил мозъка и да ви е поставил в този необичаен сценарий?

БИЕЛЕК: Много неща си мислехме. Бяхме объркани и развълнувани. Фон Нюман ни разведе из подземията. Тогава видяхме всякакви компютри, магнетофони, големи дисплеи и др.

ЛЕ: Неща, които очевидно не са съществували през 1943?

БИЕЛЕК: В САЩ през 1943 нямаше дори магнетофон. Не разпознахме оборудването от този тип. Гледахме цветна телевизия на голям екран. Дотогава бяхме гледали само чернобяла. Рекламите бяха интересни. На една видяхме реактивен самолет 747 през 1943 ги нямаше. Бяхме много развълнувани и си мислехме, че възрастният човек може би наистина е Фон Нюман и че може би наистина сме в бъдещето! Разведоха ни и горе из базата, но не ни дадоха да излезем от нея. Върнаха ни отново при него и той ни каза: “Господа, имаме проблем. Вашият кораб Елдридж е все още в хипер пространството и мехурът около него нараства. Ние можем да изключим оборудването тук в Монтоук, но оборудването на вашия кораб продължава да работи и да захранва мехура на хиперпространството. На борда има достатъчно гориво за работа на генератора в продължение на 30 дни, ако не го разрушите.”

ЛЕ: Какво би станало, ако мехурът беше продължил да нараства?

БИЕЛЕК: Той ни каза, че може да стане толкова голям, че да обгърне цяла-та планета.

ЛЕ: Значи, Земята щеше да бъде в хиперпространството, някъде отвъд шесто измерение?

БИЕЛЕК: Да, извън нашето нормално пространство. Кой знае какво щеше да стане тогава. Затова трябваше да се направи нещо, за да спре да нараства. Решиха да ни изпратят обратно на кораба, за да разбием оборудването. Казаха ни, че в Монтоук имат пълен контрол над пространството и време-то и че могат да ни изпратят където и да е, в който и да е момент.

ЛЕ: Имаха машина на времето, в която да влезеш и която да те пренесе другаде, така ли?

БИЕЛЕК: Да. Имаха. Това беше тунел във времето, всъщност беше нещо повече от машина на времето. Не им повярвахме, но те ни изпратиха обратно на борда на Елдридж, с инструкции да разрушим оборудването по какъвто начин искаме, само и само да го накараме да спре. Върнахме се обратно на кораба, за да разбием оборудването, без точно да знаем какво ще стане.

ЛЕ: Как разбихте машините?

БИЕЛЕК: Намерихме брадви и започнахме да разбиваме оборудването наред. Генераторът спря.

ЛЕ: И се върнахте в триизмерната реалност?

БИЕЛЕК: Преди корабът да се появи отново в пристанището, обаче, се качихме на палубата и видяхме моряците, закопани в стоманената палуба и преградата на кораба. Един от тях беше по-младия ни брат.

ЛЕ: Защо хората бяха заклещени в стените?

БИЕЛЕК: Поради процеса повторно материализиране от хиперпространството в нашата реалност. При разпадането на полетата, молекулярната структура на телата на моряците също се изместваше. Ако в този момент се движеха наоколо, а повечето от тях го правеха, докато се материализираха отново те оставаха в течно състояние. И ако при това “плуване” наоколо, по време на повторното материализиране, се окажеха в близост до стена, се заклещваха в нея.

ЛЕ: Как вие с Дънкан избегнахте тази трагедия?

БИЕЛЕК: Не я избегнахме напълно. Малкият ни брат Джим умря по този начин (заклещен в стоманата). Дънкан не остана на борда. Скочи отново преди полетата да се разпаднат напълно и отиде в 1983, или някъде около този период.

ЛЕ: Защо Дънкан напусна отново, заради това което стана с Джим ли?

БИЕЛЕК: Да. Джим умря заклещен в преградата на кораба. Дънкан изчезна отново в бъдещето. Аз останах там (на борда на кораба) и полетата отново се материализираха.

ЛЕ: Вие също можехте да скочите през борда.

БИЕЛЕК: Можех. Дънкан очакваше да го направя. Не го направих по една причина. Видях там Джим, който плачеше, главата и раменете му се подаваха от стоманата. Прегърнах го през раменете и умря по този начин.

ЛЕ: Изгубихте двамата си братя и пропътувахте 40 години във времето. Това е достатъчно, за да побърка един среднестатистически човек.

БИЕЛЕК: Да. Ако е среднестатистически. Аз останах нормален, вероятно поради тренинга си. Може би съм бил избран за тази работа от някой, който е знаел повече от мен самия. Често съм се питал, “Защо аз?”

ЛЕ: Как мислите, защо?

БИЕЛЕК: Вероятно заради баща ми. Бил е във флота. Занимавал се е с контрабанда на еврейски учени от Германия по време на Втората Световна Война. Един от тях е бил Херман С. Унтерман, който покъсно става директор на проекта Монтоук за периода 1977-1983г.

ЛЕ: Когато бяхте в 1983, разбрахте ли кой е спечелил Втората световна война и занесохте ли обратно някаква военна информация?

БИЕЛЕК: Да. Казаха ни, че сме спечелили войната и сме в студена война с Русия и че сме ходили на Луната.

ЛЕ: Казаха ли ви нещо, което можеше да промени събитията?

БИЕЛЕК: Не. Има проблем във връзка с това, нарича се примка във времето. Това, че сме били там (в бъдещето), нарушаваше потока на времето и създаваше вълна във времето. Ако бяхме занесли със себе си познания, с които да променим историята на войната, или да ускорим нейния ход, можехме да предизвикаме времеви парадокс на затворената примка, при който достатъчно сериозна намеса в миналото може да промени бъдещето. При това положение лицето, което се намира в бъдещето, щеше да се промени там, където е.

ЛЕ: Когато пътуваш във времето кое се счита за настояще?

БИЕЛЕК: “Настояще” е там, където си. Отправната ти точка е там, където си роден. Там възниква “заклучване във времето”. Дори когато се движиш напред или назад по потока на времето, отправната ти точка си остава същата.

ЛЕ: Защо според вас се случи това с вас и Дънкан?

БИЕЛЕК: Никога не сме могли да си отговорим. Може да е било планирано, но не от нас, или от някой друг на кораба. Имаше още двама, които скочиха от борда, но те се разпаднаха.

ЛЕ: Когато се върнахте отново в 1943г, каква разлика открихте у себе си?

БИЕЛЕК: Драстично се промениха възгледите ми. Физически нямаше разлика.

ЛЕ: Бяхте ли свидетел на извънземна намеса?

БИЕЛЕК: През 1943г не съм виждал извънземни. След това разбрахме, че са били там. Имам снимка на Валиант Тор (същество идващо от под-повърхността на Венера), направена на Елдридж. Смятам да покажа тази снимка в Ашвил, на изложението в Северна Каролина. Извънземните бяха сериозно ангажирани в Монтоук. Бяха там видимо, предимно между 1973 до 1983, когато помагаха във връзка с тунелите във времето.

ЛЕ: Каква полза имаха те от това?

БИЕЛЕК: Те бяха онези, които определиха крайната дата 12 август 1943 при работата по Експеримента Филадельфия. Когато стана пътуването във времето, то предизвика пукнатина в пространствовремевия континуум, но без да го разруши. Тази пукнатина позволяваше да преминават през нея извънземни космически кораби от други места, много на брой и с големи размери. Пукнатината беше образувана, когато експеримента Монтоук се свърза с Експеримента Филадельфия. Но те (правителството) нямаше да могат да направят това без помощта на извънземните, особено от гледна точка на оборудването.

ЛЕ: Затова ли правите извода, че извънземните са участвали в проекта през 1943?

БИЕЛЕК: Да. За да могат двата експеримента да се свържат един с друг.

ЛЕ: Според вас тези извънземни негативни ли бяха по природата?

БИЕЛЕК: Основно да.

ЛЕ: Какви доказателства имате за извънземна намеса?

БИЕЛЕК: Правителството има снимки. Физически аз видях извънземни, когато бях в подземията на Монтоук.

ЛЕ: Казвате го доста свободно. Защо според вас не ви пречат?

БИЕЛЕК: Може би заради пътуването във времето, което направихме с Дънкан и възникналият в резултат от това камшик на времето. Те (правителството) няма да смеят да ни пипнат преди 2003 година.

ЛЕ: Защо точно 2003-та?

БИЕЛЕК: Тогавата се навършват 20 години от инцидента. Времеви уравнения показват, че поради биоритмите на Земята, са необходими 20 години, докато всичко по цялото трасе отново се стабилизира и то отново стане такова, каквото е било преди всичко това да се случи. Няма какво да се притесняваме за миналото. Само за бъдещето. Ако тази дупка във времето не затихне от нещо през 2003 година, тя може да се активира отново и да стане по-лошо.

ЛЕ: Вие с Дънкан ли сте “фактора за затихването ѝ”?

БИЕЛЕК: Да.

ЛЕ: Какво ще стане, ако умрете преди 2003 година?

БИЕЛЕК: В зависимост от това колко близо се случи то до 2003 година, ефектът може да бъде много дестабилизиращ и да окаже “разместващ” ефект върху Земята.

ЛЕ: Това е сериозно изявление. Значи ако си отидете вие, ще си отиде и Земята?

БИЕЛЕК: Правителството няма да ни остави да умрем.

ЛЕ: Да приемем, че вие и Дънкан сте живи на 12 август 2003 година. Какво би могло да стане с тази пукнатина във времето?

БИЕЛЕК: Цялото нещо се стабилизира и вероятно се затваря, освен ако някой не създаде оборудване, за да я принуди да остане отворена.

ЛЕ: Има ли награда за главата ви след 12 август 2003?

БИЕЛЕК: Теоретично погледнато, би могло да има награда за главата ми сега, защото говоря толкова открито за проектите Монтаук и Филадельфия. Но никога не ме е закачал никой. Други са ги заплашвали, но мен не.

ЛЕ: Защо според вас правителството ви оставя да говорите толкова открито?

БИЕЛЕК: Не мога да си обясня това. Казах достатъчно неща заради които други са били разпъвани, но на мен никой не ми е казал дори “бау”.

ЛЕ: Защо хората трябва да вярват на вашата история?

БИЕЛЕК: Свършете си работата и разследвайте. Има достатъчно документи на разположение.

Източник: <https://bultimes.com/75-%d0%b3%d0%be%d0%b4%d0%b8%bd%d0%b8-%d0%be%d1%82-%d1%82-%d0%bd%d0%bo%d1%80-%d1%84%d0%b8%bb%d0%bo%d0%b4%d0%b5%bb%d1%84%d0%b8%b9%d1%81%ba%b8-%d0%b5%ba%d1%81%bf%b5%d1%80/>